

Liever een hond

TRAGIKOMEDIE

GIJS
MULLER

Liever een hond

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELRIJ

Colofon

Eerste uitgave: februari 2021
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Ru de Groen
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Black Bee Media
Correctie: Janke Scharff

ISBN: 978-90-8311-586-3 (E-boek)
979-87-2660-640-8 (Paperback)

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Ron, 44, vastbesloten.

Het was op een gewone dinsdagmiddag dat Maple en haar man Ron verhuisden naar de bovenverdiepingen van de grote, oude villa aan de Jan van Goyenlaan in de Schilderswijk. Via via hadden ze vernomen dat de bejaarde dame die daar woonde alleen nog maar gebruikmaakte van de begane grond en het bovenhuis had verbouwd tot een op zichzelf staande woning, met een eigen keuken en een eigen cv-ketel. Maple was gaan kijken naar het statige huis dat omringd werd door een tuin van duizend planten en bloemen, had aangebeld en werd binnen gevraagd voor een kopje thee. Al na tien minuten waren Fien en zij vriendinnen geworden. Het klikte.

‘En wat doe je? Of doe je niks? Van mij hoeft het niet, hoor.’ De oude dame schonk nog een kopje.

‘Qua werk, bedoelt u? Ik ben lerares. Ik geef Nederlands op een middelbare school.’

‘Belangrijk. Onze mooie taal gaat verloren, mensen lezen niet meer en niemand kan meer spellen.’

‘En u? Hebt u gewerkt?’

‘Zeg nou *je*. Ja zeker, ik heb mijn hele leven gewerkt. Ik zat in de handel.’

‘Handel waarin?’

‘Van alles. Lang geleden allemaal.’ Fien opende een grote ronde trommel en schoof het

deksel demonstratief naar de uiterste rand van de tafel. 'Pak zoveel koekjes als je maar wil.'

Daarna was het snel gegaan: Ron was een dag of wat later ook komen kijken, vond het prachtig allemaal en omdat de huurprijs uitgesproken laag genoemd mocht worden, was het besluit snel genomen. Een huurcontract hoefde niet, zei Fien. Ze had in haar leven meer gehad aan heldere afspraken dan aan ingewikkelde contracten. 'Jullie moeten de huur betalen en als jullie dat om de een of andere reden opeens niet meer doen, moeten jullie weer vertrekken. Dat is het huurcontract.'

'Klinkt goed,' had Maple gezegd. 'Een goed systeem en makkelijk te onthouden.'

Ze hadden de verhuizing goed voorbereid, door veel weg te gooien en alleen alles wat mooi, waardevol en persoonlijk was, vier weken later door een verhuisbedrijfje naar de villa te laten brengen. Het had nog geen halve dag in beslag genomen.

'Lekker leeg,' zei Maple, toen alles stond – maar nog niet op zijn plek – en de verhuizers vertrokken waren. 'Een leeg huis is groter dan een vol huis.'

Ron knikte. Hij had zijn jas nog aan en zat net zijn tweede glas water naar binnen te kloppen. 'Ga even zitten, Meep. We moeten praten.'

'Nu? Wat een moment. Waarover? Wat is er?'

Toen ze was gaan zitten zei Ron dat hij niet bij haar kwam wonen. Het was allemaal al geregeld: hij begon een nieuw leven, zonder haar, in een klein huurhuisje ergens in de polder, met nieuwe meubels en een nieuw bed.

Maple staarde hem aan. 'Dit is een grap, toch?'

'Nee sorry. Ik verveel me bij je. Je bent behoorlijk saai eigenlijk, vind ik. En het ligt ook vast aan mij en misschien wel helemaal aan mij, ik denk van niet, maar ik sluit het niet uit. Hoe dan ook, het werkt niet meer. We hebben elkaar niks meer te zeggen. En ik wil de drama's vóór zijn. Ik heb gewacht tot na de verhuizing en ik ben blij dat je nu hier zit, want dit is een mooie plek en een fijn huis en je hebt een vriendin beneden. Nou ja, zoiets dan. Je bent niet alleen in ieder geval.'

Het duurde nog even voordat Maple beseftte dat het Ron ernst was en dat hij haar voor altijd ging verlaten. Het was zo onverwacht en de mededeling werd zo rustig gedaan dat de bijpassende emoties verbaasd achterwege bleven. 'Hoelang weet je dit al?'

'Al een tijdje,' zei hij. 'Een half jaartje geleden heb ik besloten dat we uit elkaar gaan en heb ik gezocht naar een goed moment. En toen kwam dit. Perfect natuurlijk. Dit is echt jouw huis nu. Hier kun je opnieuw beginnen.'

'Bizar,' zei Maple. 'Geef mij ook maar een glas water.'

Zij en Ron waren ruim dertien jaar bij elkaar. Geen half mensenleven misschien, maar je kon toch ook bepaald niet spreken van een vluchtige affaire, vond ze. Twee maal zeven jaar, dat was toch echt wel wat. En dan opeens pats boem klaar? Hoe kon dat? Was ze saai? Verveelde een man zich bij haar? Ze kon het niet beoordelen. Ze was nooit iemand anders geweest dan zichzelf.

'Dus je hebt geen ander?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee. Nog niet. Maar die gaat er wel komen. Ik wil een vrouw met grote borsten nu. Dat weet ik zeker.'

Tja. Die had ze inderdaad niet. Waren vrouwen met grote borsten minder saai dan vrouwen met kleintjes? Voor een man misschien. Maple kon zich er niks bij voorstellen.

'Dus zeg maar wat je wil,' zei Ron. 'Wil je dat ik nu vertrek en nooit meer iets van me laat horen of wil je het er nog over hebben? We kunnen wel een paar keer afspreken om het af te ronden, zodat je rustig aan het idee kunt wennen en wat emoties kwijt kunt. Het is niet niks natuurlijk.'

'Jij wil zeker liever het eerste?'

Hij knikte. 'Ja, je kent me.'

'Ik ken je ja. En ik heb me misschien ook wel een beetje verveeld de laatste jaren, Ron, maar dat vond ik helemaal niet erg. Ik vind verveling geen punt. Het hoort bij een gezond en rustig leven.'

'Misschien. Maar ik wil me niet vervelen.'

'Nee, jij wil grote borsten. Ik heb het begrepen.'

Tien minuten later was hij vertrokken, na twee kussen op twee wangen. Meteen was er al afstand, voelde ze, meteen waren ze al exen geworden. Zo stap je bij elkaar weg, alsof het niets is.

Maple zat nog even en dronk een tweede glas water. Van uit elkaar gaan kreeg je blijkbaar dorst. Daarna was ze maar gewoon verdergegaan met de schilderijtjes en de boeken en de lampjes

en de kleerhangers en de dozen met servies en glazen. Het moest toch gebeuren en je kon maar beter iets om handen hebben.

Die eerste nacht in het nieuwe huis lag ze lang op haar rug in bed wat verdwaasd in de duisternis te turen. Nog steeds kwamen de verwachte emoties niet: ze voelde geen wanhoop, geen woede en geen verdriet. Hoe kon dat? Hield ze niet van Ron? Ze zou hem misschien wel nooit meer zien. Dat was toch verschrikkelijk? Hoe kon hij haar zoiets aandoen? Hij had al een half jaar geleden besloten dat ze uit elkaar gingen. Had zij daar dan niks over te zeggen?

Waarschijnlijk niet nee, besloot ze. In relaties bestond toch wel zoiets als een vetorecht: als een van de partijen niet meer wilde, hield het op. En dat was het dan dus: geen woede, geen verdriet, geen wanhoop.

En toen viel ze toch maar in slaap, daar op de tweede verdieping van die prachtige villa aan de Jan van Goyenlaan. Haar nieuwe huis, haar nieuwe toekomst. Een droomloze slaap was het, voor zover ze wist.

Fien, 82, slecht ter been.

‘Mannen zijn net als aardappelen,’ zei Fien. ‘Het beste deel zit onder de grond.’

Maple lachte hard.

‘Is niet van mezelf hoor. Is al een oude grap. Maar ik ben een oude vrouw en oude vrouwen mogen oude grappen vertellen, vind ik. Want wij leven een beetje in het verleden.’

Ze vertelde over haar man Hubert, die ze als een van haar grote liefdes beschouwde, zo stelde ze, maar van wie ze al meer dan vijftig jaar gescheiden was. ‘We waren net getrouwd en wanhopig verliefd en toen ging hij opeens in het bos liggen vrijen met een meisje dat altijd al een hekel aan mij had gehad. Ze keek altijd boos naar me en ik wist niet waarom en toen heb ik haar eens gevraagd of ze een hekel aan me had of zo en toen zei ze dat dat inderdaad het geval was. En toen ik vroeg waarom dat was, zei ze dat ze dat niet wist. Het was gewoon zo. En met haar lag hij te vrijen in het bos, zag een vriendin van me toevallig. En toen heb ik ’m verlaten. Stom van me, vind ik nu. Maar te laat. Als ik bij hem gebleven was, zou mijn leven totaal anders zijn verlopen.’

‘Is hij nu met dat meisje?’

‘Nee. Hij is niet zo lang daarna getrouwd met een Marva. Zo heette toen een vrouw die bij de marine werkte. Marga de Marva noemden we haar. Een vrouw in een uniform. Vond hij

stoer, denk ik. En ze hebben uiteindelijk nog vier kinderen gekregen. Dus dat uniform ging ook wel eens uit.' Ze lachte even. 'Soms droom ik ervan dat dat mijn kinderen zijn, dat ze die van me gestolen hebben, maar dat is natuurlijk niet zo. Ik denk dat ik dat droom, omdat ik nog steeds van Hubert hou. Ik ben ook gek ook, maar zo zit het in mijn hoofd en krijg het er maar eens uit. Ik had met hem dat gezin willen hebben, denk ik.'

Maple knikte. Van een man houden had veel nadelen, ze wist het. 'Maar je hebt dus nog meer grote liefdes gehad? Je zegt dat hij een van je grote liefdes was.'

'De andere twee waren honden. Joeri was de eerste en Lothar de tweede. Mannen waren er ook, maar dat was anders.' Ze glimlachte. 'Mooie, sterke honden waren het en zo ontzettend lief. Nooit waren ze humeurig, altijd mocht ik ze aanraken en aanhalen. Heerlijk vond ik dat.'

'Maar die zijn er dus niet meer?'

'Joeri is al heel lang dood en Lothar stierf vorig jaar. Gelukkig liggen ze hier allebei in de tuin. Er groeien bloemen en planten uit ze, bedenk ik altijd als het weer lente wordt.'

Ze liepen samen even naar buiten en Fien wees de plek aan waar haar honden lagen. Er rees uit beide met bloemen en gras begroeide grafheuveltjes een flink bot omhoog. 'Ze geloofden niet, dus een kruis vond ik nergens op slaan,' zei ze. 'Kom. Ik ga thee voor ons maken.'

Ze drentelden weer naar binnen. Waarom was alles zo rustgevend in dat huis? Maple vroeg

het zich af, terwijl ze in de ruime eetkeuken plaatsnam aan de boerentafel en Fien bezig ging met de thee. Misschien was het omdat overall ouderwetse meubels stonden die je het gevoel gaven dat je terug was gegaan in de tijd. Vroeger was alles rustiger en liever en beleefder en veiliger? Zou kunnen.

‘Speculaasjes,’ zei Fien. Ze opende een trommel die op tafel stond en wees ernaar.

‘Lekker.’

De klok tikte, buiten waren er de geluiden van spelende kinderen en de ketel begon al zachtjes voor zich uit te fluiten. Dit was echt het Nederland van vroeger. Een heerlijke plek om je in te verbergen.

‘Wil je geen hond meer?’ Maple pakte meteen al een tweede speculaasje.

‘Dat kan niet meer. Hij zou me overleven en dat vind ik zielig. Waar moet hij dan naartoe? Neem jij d’r maar een. Dat zou ik heerlijk vinden.’

‘Ik wil liever nog een man. Ik ben nog te levend voor alleen maar een hond.’

‘Dat snap ik,’ zei Fien. ‘Wil je er een om mee te vrijen?’ Ze zette de theepot onder zijn muts en ging ook aan tafel zitten.

‘Ook wel ja.’

‘Maar meestal kunnen ze het niet. Ja, dat ene kunnen ze wel, dat stevige, maar het zachte kunnen ze niet en het is pas echt leuk als je dat afwisselt. Of kon Ron dat wel?’

‘Nee. Niet echt.’

‘Neem nóg maar een speculaasje. Veel mannen houden wel van wat vet op de botten.’

Als vanzelf waren ze meteen al veel, zelfs bijna dagelijks, met elkaar omgegaan en omdat Fien zwak en slecht ter been was, deed Maple de boodschappen, wat ze geen punt vond. Ze had een stappenteller en moest elke dag de tienduizend halen en als je dan naar de slager en de bakker en de groenteboer was geweest, had je er al zo een paar duizend te pakken. Gratis en voor niks.

‘Toen ik een hond had, liep ik elke dag minstens een uur,’ zei Fien op een middag, toen ze samen een ouderwets glaasje sherry zaten te drinken. ‘Maar dat zou ik nu ook niet meer kunnen, dus het is goed zo. Ik moet maar een beetje gaan zitten wachten op het einde. Zo is het leven. Wil je me nog wel een keer meenemen naar het asiel? Vlak na Lothar ging ik daar vaak naartoe. Om af te kicken van het aaien.’

Maple zat zich die avond in de roes van zes sherry’tjes af te vragen hoe ze aan een nieuwe man kon komen. Het hoefde niks bijzonders te zijn en het was ook niet dat ze per se een relatie wilde, zeker niet, maar ze was gewoon nog te jong en te goed om al afstand te nemen van de liefde, besloot ze. Haar lijf was nog prima en ze had bijna geen rimpels in haar gezicht. En lelijk was ze gewoon niet. Ja nee inderdaad, ze had geen grote borsten, maar de kleintjes die ze had waren wel mooi. Vaak heel wat mooier dan al die klotsende uiers die ze om zich heen zag als ze naar de sauna ging. Wat ze weleens deed als ze het chronisch koud had.

Misschien moest ze gewoon een minnaar

nemen? Ze zag hem voor zich: een jongen met krullen was het en met een vrolijke lach op zijn gezicht. Hij vree dan met haar, bedacht ze, en daarna hadden ze in bed eindeloos de slappe lach over iets. Dat wilde ze, dat was het goede leven.

Hoe kwam je aan zo iemand? Tinder? Daar had iedereen het over. O jee. Was dat niet eigenlijk iets wat alleen werkte voor wanhopige vrouwen en serial killers?

Hielke, 51, gescheiden.

Niet om een reden, had Fien uitvoerig uitgelegd. Gewoon om naar de hondjes en de poezen en de konijnen te gaan kijken. Zoals je naar een dierentuin ging, terwijl je de beesten dan in dit geval ook mocht aanraken en strelen. En straks kon ze helemaal geen stap meer verzetten, dus het moest echt nu gebeuren.

Maple vond het best. Als ze maar niet dacht dat ze dan straks thuis zouden komen met een hond of een poes, want dat was of te veel werk of te veel geur in huis. Een konijn zou eventueel nog wel kunnen, die zat een minnaar niet in de weg.

‘Nee. Aan een konijn heb je niks,’ had Fien gezegd. ‘En hij heeft niks aan jou. Hij zit zich een paar jaar kapot te vervelen in zijn hok en dan is-ie opeens dood. Een zinloos leven.’

‘Een konijn verveelt zich niet.’

‘Wel waar. Hij weet misschien niet dat hij zich verveelt, maar hij verveelt zich wel. Hij graaft geen hol, hij hoeft niet zijn eigen eten te zoeken en hij wordt niet achternagezeten door een vos. Er werkt daar trouwens een leuke man. In dat asiel. Hielke. Hij doet het allemaal. Knappe kerel. Maar hij is getrouwd, dat wel.’

‘Zal hij zich ook wel vervelen.’

Fien lachte. ‘Vast.’

Ze waren op een woensdagochtend gegaan,

omdat het dan waarschijnlijk rustig was. Geen schoolkinderen en zo.

‘Hallo Hielke,’ zei Fien tegen de inderdaad knappe en stoere man. ‘*Long time no see*. Dit is mijn huisgenoot en vriendin Maple. We komen alleen maar even een kijkje nemen. Mag toch wel?’

‘Natuurlijk. Als jullie een dier willen aaien of oppakken, eerst even vragen. Ik weet welke dat wel willen en welke niet. Als ze een trauma hebben, willen ze het vaak niet. Dan krabben ze of bijten ze.’

‘Tragisch. Dus zij die het het meest nodig hebben, willen het niet.’

‘Dat is het drama van het leven,’ zei Hielke. ‘Bij mensen is het ook zo.’ Hij keek Maple even zo recht in haar ogen dat ze het gevoel had dat hij zo bij haar naar binnen keek.

De twee vrouwen hurkten bij de puppy’s en wachtten bij de hokken van de honden of ze kwispelend naar hen toe kwamen en hun snuit een stukje door de tralies staken. Die waren te strelen en lieten zich over hun borst kriebelen.

‘Ik ben trouwens net gescheiden, Fien,’ zei Hielke, terwijl hij een hele rij stalen hondenbakken vulde met droge brokken. ‘Dus als je nog iemand zoekt. Ik slaap namelijk nu hier en dat moet niet te lang duren.’

‘Ik ben te oud voor zo’n jonge God als jij. Tenzij je op de erfenis uit bent. Dan moet je gewoon even doorbijten.’

‘Geen slecht idee. De gemeente is gestopt met de subsidie, dus als het zo doorgaat, bestaan

we straks niet meer. En wat moet ik dan met al die beesten? Ik wou dat ik er nooit aan begonnen was.'

'Dat meen je niet.'

'Jij weet niet wat ik meen en wat niet.'

'Wel waar. Op mijn leeftijd weet je van alles, maar niemand wil het meer horen. Vraag me niet waarom dat is.'

Hij schonk zijn bezoek bittere, hete thee in kartonnen bekertjes en ging hen voor naar het poezengedeelte. Overal waren poezen: in de hokken, op de hokken, op de vloer in streepjes zon, op opgevouwen dekens, overal.

'Waarom ben je gescheiden?' vroeg Fien.

'Ik wil het er niet over hebben.'

'Heeft zij jou verlaten of jij haar?'

'Ik haar, maar ik wil het er niet over hebben.'

'Je begon er zelf over,' zei Fien. 'Vieze thee trouwens.'

'Klopt. Ik hou van vieze thee,' zei Hielke. 'En lekkere thee is duur en te veel werk.'

Uiteindelijk was er na de thee natuurlijk toch een verleidelijk vuilnisbakje met een onweersaanbaar gekwetste blik in zijn ogen. Hij zat zielig te zijn in het laatste hok aan het einde van de gang.

'Dat is Maurice,' zei Hielke. 'Hij heeft ook een paar trauma's opgelopen, maar is daar niet vals van geworden. Eerder liever en zachter. Iets voor jullie?'

'Hoe oud is-ie?'

'Best jong.'

'Dan kan het niet.' Fien schudde beslist haar

hoofd. 'Alleen een stokoud beest dat bijna niet meer kan lopen zou misschien nog wel kunnen.'

Maple zweeg. Ze wist wat de andere twee dachten, maar zweeg. Toen ze een klein meisje was, had ze altijd een hond gewild maar nooit gekregen, dus toen ze op zichzelf ging wonen, nam ze er meteen eentje: Foekje, een kruising tussen van alles en nog wat. Het was echter de tijd van uitgaan tot diep in de nacht en onverwacht bij jongens blijven slapen en het arme beest had in een paar maanden alles in haar kleine studentenkamer kapotgebeten en onder gepoept, om zich daarna op een zomerse dag opeens te laten overrijden door een vrachtwagen. Ze had haar niet eens begraven, maar gewoon aan de kant van de weg laten liggen en was snel weggefiets. Wat een egoïstisch kreng was ze toen geweest. Dat was dus niet iets waar je over vertelde.

'Wil jij Maurice niet, Maple?'

'Nee. Honden hebben een hekel aan me.' Ze stond op. 'Tijd om te gaan. Ik moet nog boodschappen doen.'

'Hij vindt je leuk,' zei Fien in de auto.

'Niet waar. Doe niet zo idioot.'

'Wel waar.'

'Ik hem in ieder geval niet. Hij is veel te knap en veel te stoer voor me. Zo'n man heb je nooit alleen. En het is een vrouwenverlater en daar heb ik er net eentje van achter de rug.'

'Je weet toch niet waaróm hij bij haar weg is? Misschien ging ze wel vreemd met én de poelier én de opticien.'

‘Waar heb je het over? We houden erover op. Wat wil je eten vanavond? Wat moet ik voor je halen?’

‘Kom je bij mij? Dan laten we iets komen. Ik trakteer. Zin in pizza? Hoe gaat het met Tinder? Heb je al een match?’

Maple zweeg. Iets had haar een slecht humeur gegeven, ze wist alleen niet precies wat.

‘Ik heb ook een tijdje getinderd,’ lachte Fien. ‘Maar toen kreeg ik er opeens een of andere geslachtsziekte van. Op mijn leeftijd. Toen ben ik er maar weer mee gestopt.’

‘Van alleen maar op Tinder zitten krijg je geen geslachtsziekte,’ bromde Maple. ‘Daar moet je nog wel even een stapje extra voor zetten.’

‘Ja duh,’ zei Fien.

Evert, 49, gek op het leven.

Na eerst met een aantal matches alleen maar wat gechat te hebben – ze zeiden op een bepaald moment altijd wel iets waar ze op afknapte – bleef Maple hangen bij ene Evert, die er op de foto nogal gewoon uitzag, maar wel leuke dingen schreef en bijna geen spelfouten maakte. Hij bood, ook namens zijn ouders, uitvoerig excuses aan voor zijn voornaam, vertelde dat zijn achternaam niet veel beter was en dat hij eigenlijk een hele gewone man was. Dus als ze iets bijzonders zocht, moest ze niet bij hem zijn. *Klinkt als precies wat ik zoek* schreef ze terug, waarop hij haar overlaadde met grappige smileys en gifjes.

Of ze elkaar dan misschien toch ook maar in levende lijve moesten ontmoeten, schreef hij de volgende dag. Ze woonden niet ver van elkaar af en het leven was kort, zo stelde hij. Maple aarzelde. Dit was wel al een beetje snel, vond ze, maar ze vroeg zich ook af wat het eigenlijk uitmaakte, als ze hem eerst nog een paar dagen aan het lijntje hield. *We kunnen vandaag wel even ergens koffiedrinken* schreef ze hem. *Ik ben gek op koffie* was het antwoord.

Die middag deed ze haar uiterste best niet te vroeg te zijn maar ook niet té te laat en toen ze om zes over drie het grand café aan de markt binnenstapte, zag ze hem meteen al zitten. Dat moest hem zijn. Hij stak dan ook zijn hand op

en stond netjes op om haar te begroeten. ‘Hallo Maple. Ik ben Evert.’

‘Hallo Evert.’ Zag ze zijn ogen langs haar lichaam flitsen? Zou kunnen. Niet erg, ze had niets om zich voor te schamen en mannen bleven nou eenmaal mannen.

Er werd thee besteld in plaats van koffie – hij was ook gek op thee – en zorgvuldig en met gezamenlijke verantwoordelijkheid zetten ze een rustige conversatie op, met interesse in elkaar en benieuwd naar elkaars voorkeuren. Mooie muziek was mooi, goeie films hartstikke goed en lekker eten was heerlijk. Daar waren ze het volstrekt over eens. Hij vertelde over zijn in zijn ogen saaie baan bij de gemeente en zijn liefde voor het gezonde buitenleven, zij legde hem uit – op zijn verzoek – hoe het ook alweer zat met voltooid deelwoorden en waarom *beloofd* als zodanig met een *d* was, terwijl het met een *t* was als het de persoonsvorm was.

‘O ja. Persoonsvorm. Zo heette dat. Zullen we een glas wijn nemen, Maple? Hoe laat is het?’

Omdat het vijf voor vier was en dus de vijf in de klok zat, zoals hij olijk opmerkte – niet heel erg grappig, vond ze, maar vooruit – lieten ze twee glaasjes Chardonnay komen.

‘Je bent een aantrekkelijke vrouw,’ zei hij na het eerste slokje. ‘Ik ben gek op aantrekkelijke vrouwen.’

‘Dank je wel,’ zei ze. ‘En ik hou van mannen met saaie namen en saaie banen. Dus we hebben een prima uitgangspunt.’

‘Dat wist ik al toen ik je binnen zag komen.’

Nee, zelfs al eerder.' Zijn ogen glansden haar tegemoet. 'Wat interessant dat je toch veel van iemand te weten kan komen door alleen maar even te chatten. Het taalgebruik, de woordkeus, de humor. Het zegt allemaal zoveel.' Zijn tweede slok leegde bijna meteen het hele glas. 'En je loopt mooi. Sexy. Ik ben gek op vrouwen die mooi lopen. Je ziet dat ze goed in hun lijf zitten.' De derde slok was al bijna geen slok meer. 'Ik neem er nog eentje. Ik ben gek op Chardonnay.'

Hij nam er nog eentje en daarna nog een, terwijl hij ook voor haar een tweede glas bestelde, terwijl ze het eerste nog niet leeg had.

'Rustig aan, Evert.'

'Je hebt helemaal gelijk,' zei hij. 'Maar ik ben gewoon enthousiast over deze ontmoeting, over jou. Zo vaak ontmoet je als man niet een vrouw waar het op alle fronten mee klikt. En die dan ook nog zo onwaarschijnlijk aantrekkelijk is.'

Het was een moment. Maple wist dat ze op een tweesprong stond en snel moest beslissen. Of ze ging ervoor, zou ook grote slokken gaan nemen en wist dan wel ongeveer hoe de situatie er over anderhalf uur uit zou zien – eigenlijk een hele aantrekkelijke gedachte, ze was eraan toe weer eens uitbundig begeerd en bemind te worden – of ze trapte op de rem, zoals ze zichzelf voorgenomen en beloofd had. Moeilijk. Ze kon niet beslissen.

Haar tweede glas kwam samen met zijn derde en zijn vierde kwam daar snel achterna. Vond ze hem aantrekkelijk? Ze vroeg het zich af. Hij was niet onaantrekkelijk. Was dat genoeg?

Maar lieve god, waarom zou ze zo zuinig met zichzelf zijn? Het leven was kort, daar kon ze inmiddels over meepraten. Ze was op of net over de helft. En ook niet onbelangrijk: kon ze het wel? Kon ze zich wel overgeven aan een vreemd en onbekend lichaam? Het was lang geleden dat ze met iemand anders dan Ron gevreeën had.

Terwijl ze zich dat zat af te vragen en inderdaad al wat grotere slokken nam en voelde dat ze toch wel gevaarlijk snel aan het ontdooien was, schoof hij steeds zijn stoel een stukje dichterbij de hare en begon hij subtiel en zachtmoedig een beetje aan haar te plukken. Een streeltje over haar onderarm, een kusje op haar hand, een hand even langs een knie.

En toen, precies op het moment dat ze dacht dat ze een derde Chardonnay ging nemen en zich maar gewoon wilde laten gaan, keek hij haar recht in de ogen en lispelde: 'Hou je van een grote pik? Ik denk van wel. Volgens mij ben jij gek op grote pikken.'

Tien minuten later probeerde ze op die halfhoge hakken vaart te maken over de kinderhoofdjes op het marktplein, wat eigenlijk totaal niet lukte. Ze verzwikte haar enkels en gleed steeds een paar centimeter uit. Ze moest ook rustig lopen, verdomme. Rustig, rustig.

'Was je uit?' vroeg Fien door de openstaande keukendeur toen ze de villa binnenstapte.

'Ja,' zei Maple boos. 'Ik ben namelijk gek op uitgaan.' Ze liep snel door naar boven, waar ze de deur van haar zitkamer ferm achter zich dicht gooide.

Een gentleman, begin 50, met een peper-en- zoutbaardje van een week.

‘Ik heb je morgen nodig,’ zei Fien. ‘Je geeft toch geen les op vrijdag? Het spijt me dat ik het je moet vragen, maar het kan niet anders.’

‘Wat dan?’

‘Ik heb een onderzoek in het ziekenhuis. Ik ga wel met de taxi heen, maar daarna moet iemand me ophalen, zeggen ze. Omdat ik dan misschien een beetje groggy ben.’

‘Wat gaan ze met je doen?’

‘Dat is privé. Ik heb van alles en dat is niet leuk, maar als ik het er de hele dag over ga hebben, wordt het pas echt vervelend.’

‘Even zeggen wat er is, is toch niet hetzelfde als het er de hele dag over hebben?’

‘Wil je me ophalen of niet?’

‘Nou zeg.’

‘Sorry. Klonk onaardig. Niet zo bedoeld.’

‘Hoelang duurt het? Ik wil je liever brengen en dan daar op je wachten.’

‘Ik denk toch wel anderhalf uur of zo. Tenzij ik meteen aan de beurt ben. Dan korter. Hoop ik.’

‘Ik ga gewoon met je mee en ik wacht op je. Als je dat wil buiten in de auto. Ik neem mijn laptop wel mee.’

‘Dank je wel. Stel ik zeer op prijs.’

Die avond en zelfs 's nachts hoorde Maple dat beneden steeds de wc werd doorgetrokken. Wat zou dat zijn? Wat was dat voor onderzoek?

Wakker liggend dacht ze na over de rol die mannen in haar leven speelden. Maakte ze die klerelijers niet veel te belangrijk? Was het leven wel bedoeld voor een relatie? Was je mislukt als je er geen had? Ze had een heerlijk huis nu, vrienden en vriendinnen waren er genoeg en beneden woonde Fien. Ze moest gewoon soms even of iets langer een minnaar nemen, die ze gebruikte voor haar eigen genot en daarna weer de straat opschopte. Er waren mannen genoeg die dat wilden en misschien waren ze verbaasd of zelfs geschokt dat een vrouw zo met hen omging, maar wat dan nog? Ze zouden misschien wel als hondjes achter haar aanlopen, omdat ze zo onafhankelijk was. Op zich was dat een goed plan, maar waarom was ze dan zo geschrokken van en afgeknapt op de vraag van Evert? Dat was toch ook best aantrekkelijk? Ze had het in een ver verleden weleens gedaan met een jongeman die ruim bedeed was geweest en ze had er haar hondje Foekje een hele nacht voor in de steek gelaten. *Ja Evert, ik ben gek op grote pikken.* Had ze dat moeten zeggen? Misschien kon zoiets je ontglippen in een intieme staat van hoge opwinding, als een compliment, als een gepassioneerde uiting van bewondering, maar zo in een etablissement op klaarlichte dag, nee. Niet aantrekkelijk en niet opwindend. Wat was dat toch met die kerels? Alsof ze het leuk vonden grof en plat te zijn op het verkeerde moment.

Wisten ze dan niet hoe de meeste vrouwen daartegenover stonden? Als je dan toch je doel wilde bereiken, dan pakte je dat toch anders aan? Ze besloot dat mannen op dat gebied domme dombo's waren en probeerde te fantaseren over vrijen met een vrouw. Ze zag haar voor zich: groot en sterk en toch intens lief en begripvol. En shit: ze had grote borsten. Misschien had ze Ron moeten voorstellen samen een vriendin te nemen. Dan zou hij haar ook meteen nooit meer saai kunnen noemen. Of juist wel, omdat die ander dan veel leuker bleek dan zij.

Al die gedachten hielden de slaap tegen. Het zou een prikoogjesdag worden morgen. En toen werd ze wakker en was het al bijna half negen.

In de auto heen zei Fien weinig. Ze had zich zorgvuldig opgemaakt en gekleed en probeerde ontspannen te doen en dingetjes te zeggen die mensen normaal zeggen als ze samen in de auto zitten – over weer en verkeer – maar het was te bedacht en te bewust, vond Maple, dus ze ging er nauwelijks op in.

'Zal ik echt niet met je mee naar binnen gaan? Straks ben je zo groggy dat je de weg naar de uitgang niet kunt vinden.'

'Dan moeten ze me maar even begeleiden. Ik wil het graag alleen doen alsjeblieft.'

'Wat je wil. Ik heb werk bij me. Geen probleem. Mag ik hier wel blijven staan?'

'Als je in de auto blijft zitten wel, denk ik. Tot zo.'

De oude dame schreed even later waardig

het ziekenhuis binnen. Maple zag dat ze iets vroeg aan de balie en doorverwezen werd naar de liften. Met wankelende passen ging ze op weg.

De laptop die in zijn tas op de achterbank stond liet ze nog maar even voor wat hij was en ze speelde een spelletje dat ze wel vaker met zichzelf speelde als ze ergens moest wachten: met een van de eerste tien mannen die uit het ziekenhuis naar buiten kwamen, ging ze de rest van haar leven doorbrengen en ze moest meteen kiezen voor ja of nee als er eentje verscheen. Ze kon dus niet terug naar een vorige. Koos ze de eerste negen niet, dan was de tiende voor eeuwig haar echtgenoot. Hoe oud of lelijk hij ook was.

Het ging niet helemaal goed. Omdat ze koos voor man acht – een wat grauwe, iets te kleine zenuwpees, die tenminste wel een beetje haar leeftijd had en zo te zien schoon was op zichzelf – moest ze dus nummer negen en tien laten schieten en dat waren natuurlijk kanjers. Nummer negen was het type knappe sportbink, die met zijn arm in een mitella lachend naar buiten stapte, en nummer tien bleek meteen haar grote liefde: een perfect geklede gentleman van begin vijftig met donker haar en een peper-en-zoutbaardje van een week. Hem had ze sowieso nooit gekregen, troostte ze zichzelf, omdat ze, als ze nummer acht had laten lopen, natuurlijk gekozen had voor die bink.

Betekende dit dat ze geduld moest hebben? Werd ze door de voorzienigheid aangeraden niet te snel tevreden te zijn en erop te vertrouwen

dat de juiste uiteindelijk op haar pad kwam? En bleek dan niet het grote probleem dat ze te weinig zelfvertrouwen had en diep van binnen dacht ze geen recht had op een geweldige man en hem daarom ook niet kreeg? En was ze uit boosheid op die onzekerheid daarom juist soms weer te kritisch en was Evert misschien toch een ruwe diamant geweest, met alleen maar een beetje een rafelig randje, zoals iedereen dat had? Nee, besloot ze. Evert was man één in de grote versie van het spel dat ze nu aan het spelen was en hem wilde ze gewoon niet.

En ze moest verdomme eens ophouden met zo bezig te zijn met mannen in het algemeen. Ze waren het gewoon niet waard.

Ruim een uur later kwam Fien naar buiten. Ze stak toen ze door de schuifdeuren heen was haar hand op, wankelde naar de auto en stapte in.

‘Hoe ging het?’

‘Prima.’

Ze zei het iets te hard en iets te ferm.

‘Groggy?’

‘Nee. Het kon ook zonder roesje en dat heb ik maar gedaan. Anders had het te lang geduurd. Deed wel pijn, maar ik kan wel wat hebben tegenwoordig. Vroeger niet, nu wel.’

‘Stoer.’ Maple startte de auto. ‘En weet je dan nu al wat de uitslag van dat onderzoek is?’

‘Niet echt, maar het ziet er niet best uit, als ik het goed begrepen heb. We gaan het er niet over hebben, want het is een onsmakelijk verhaal en ik wil je mee uit lunchen nemen, als je nog tijd hebt. Ik barst van de honger.’

Hoewel ze meegenomen werd naar het beste restaurant in de wijde omtrek en het geweldig lekker was, voelde Maple zich niet helemaal op haar gemak. Fien was druk, praatte veel en deed vrolijker dan ze was, zo leek het. Wat was er aan de hand? Waarom mocht er niet over dat onderzoek gepraat worden?

Drie keer liep de oude dame even weg, om een minuut later weer terug te keren. 'Ja sorry hoor,' verklaarde ze na de eerste keer. 'Er is sprake van zeer enthousiaste flatulentie. Was me al aangekondigd. Ruikt nergens naar, maar ik ga er toch maar even voor naar buiten.'

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/liever-een-hond>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal.

Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

De digitale edities van onze boeken zijn direct op onze website aan te schaffen. Amazon verzorgt de gedrukte versies.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

